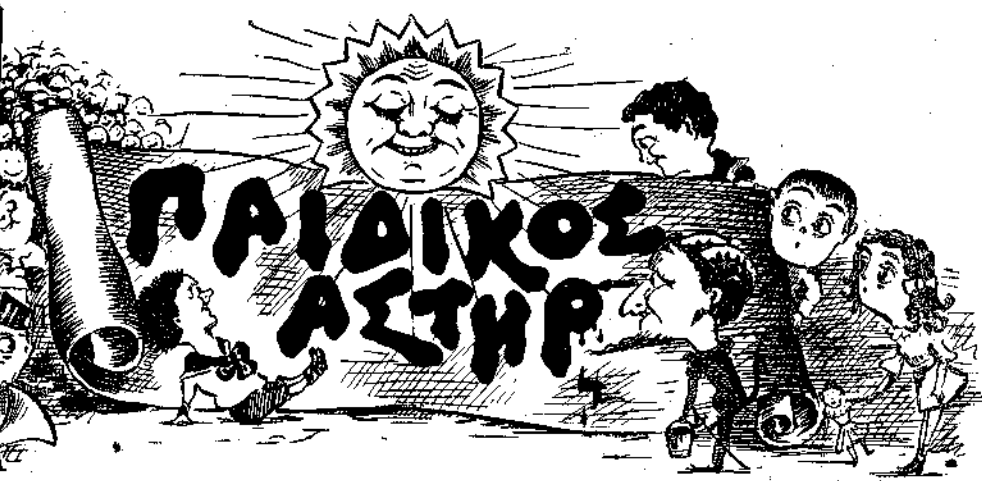

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
*Εσωτερικού :	
*Ετησία	δρ. 4.00
*Εξαμήνιος	2.50
*Τριμήνιος	1.50
*Εξωτερικού :	
*Ετησία	δρ. 5.00
*Εξαμήνιος	3.00
*Τριμήνιος	2.00

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

Τιμή φύλλου λ. 10 || *Εν *Αθήναις τη 1 Μαΐου 1912 || *Έτος Α'.—*Αριθμός 15

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΡΑΣ

(Συνέ, εις έκ του προηγουμένου και τέλος.)

*Εγώ είμαι τὸ Τέρας σου, τῆς λέγει ἕνας ὠραίος Πριγκιπ.

Ἡ Ὁραία ἐδειπνήσεν μὲ καλὴν βρεξίν. Δὲν ἐφοβήτο πλέον τὸ Τέρας, ἀλλὰ ὀλίγον ἠλλείψε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὸν φόβον τῆς, ὅταν τῆς εἶπεν: **Ὁραία θέλετε νὰ γίνετε σύζυγός μου;**

Ἡ Ὁραία εἰσώπα φοβουμένη νὰ ἀρνηθῇ, ἀλλὰ μετ' ὀλίγα λεπτά τοῦ ἀπήντησε τρέμουσα! **Ὁχι.**

Τὸ Τέρας μόλις ἤκουσε τὴν ἀρνησίν τῆς Ὁραίας ἀναστένασε τόσο δυνατὰ ὅπου τὸ παλάτι ἐκλονίσθη ὀρθόκληρον, καὶ τῆς εἶπε μὲ λύπην: **Χαίρε, λοιπόν, Ὁραία καὶ ἐφυγεν.**

Ὅταν ἡ Ὁραία ἔμεινε μόνη εἶπε καθ' ἑαυτήν: **τί κρίμα ἐνῶ εἶναι**

τόσον καλὸν νὰ εἶναι τόσο ἀσχημον!

Ἡ Ὁραία διηλθε μὲ ἡσυχίαν τρεῖς μῆνας εἰς τὸ παλάτι αὐτό. Κάθε βράδυ κατὰ τὸ δεῖπνον τὸ Τέρας τῆς ἔκαμνε συντροφιά.

Καθ' ἐκάστην δὲ ἡ Ὁραία ἀνεκάλυπτε καὶ νέα προτερήματα εἰς τὸ Τέρας. Ἡ ἀσχημιά του δὲν τῆς ἔκαμνε πλέον ἐντύπωση, τὴν ἔσυνείσθησε.

Πολλάκις παρητήρει μὲ ἀνυπομονήσιν τὸ ὥρολόγιον διὰ νὰ ἴδῃ, ἐάν πλησιάσῃ ἡ ὥρα νὰ ἔλθῃ τὸ Τέρας. Ἐνα πρᾶγμα ὅμως τὴν ἐλύπει: τὸ ὅτι τὸ Τέρας τῆς ἔλε-

Μετ' ὀλίγον ἤλθον ὁ πατέρας καὶ αἱ ἀδελφαί τῆς.

γε πάντοτε κάθε βράδυ: **θέλετε νὰ γίνετε σύζυγός μου Ὁχι,** τοῦ ἀπήντα αὐτή.

Μίαν ἡμέραν ὅμως τοῦ λέγει. Μὲ στενοχωρεῖτε μὲ τὴν ἐρώτησίν σας αὐτὴν καθ' ἐκάστην Τέρας. Ἄλλ' ἐπειδὴ θέλω νὰ εἶμαι εὐκρινής, σας λέγω μίαν διὰ πάντα ὅτι αὐτὸ νὰ μὴ τὸ περιμένετε ποτέ. **Ὁὰ εἶμαι πάντοτε φίλη σας, καὶ ἀρκεσθῆτε εἰς τοῦτο.**

Συναισθάνομαι τὸ λάθος μου, ἀπήντησε τὸ Τέρας ἡξεύρω ὅτι εἶμαι ἀπαίσιοι, ἀλλὰ σας ἀγαπῶ πολὺ. Ἐν τούτοις εἶμαι εὐτυχής, διότι δέχεσθε νὰ μένετε ἐδῶ ὑποσχεθῆτέ με ὅτι δὲν θὰ με ἀφήσετε ποτέ.

Ἡ Ὁραία στρέφει τὸ βλέμμα τῆς καὶ βλέπει μέσα εἰς τὸν

μαγικὸν καθρέπην τὸν πατέρα τῆς ἀρρωστον εἰς τὸ κρεβάτι. Αἱ ἀδελφαὶ τῆς ἔχουν ὁ πανὸ ρευθῆ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς εἶναι στρατιῶται. Δυστυχία μου, λέγει, ὁ πατέρας μου ἀποθνήσκει καὶ εἰναικατόμονος μὲ ἀφίνετε νὰ πάω νὰ τὸν ἴδῶ;

Ἡ Ὁραία τότε εἶνε Βασίλισσα εὐτυχής.

Εἶσαι ελευθέρα τῆς λέγει τὸ Τέρας, ἀλλὰ ἐγὼ θ' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην μου, ἐάν φύγῃς.

Δὲν θὰ γίνω ἐγὼ ποτέ αἰτία νὰ ἀποθάνῃς, διότι σὲ συμπαθῶ πολὺ! Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ ἐπανέλθω μετὰ 8 ἡμέρας καὶ νὰ μὴ φύγω πλέον ποτέ ἀπὸ ἐδῶ.

Εὐχαριστῶ Ὁραία! Λάβε αὐτὸ τὸ δακτυλίδι. Ὅταν θέλῃς νὰ ἐπιστρέψῃς βάλε το εἰς τὸ δάκτυλό σου, κοιμήσου καὶ θὰ εὐρεθῇς ἐδῶ.

Τὴν ἐπομένην ἡ Ὁραία ἐξύπνησε στὸ σπῆτι τῆς. Εὐχαριστήθη πολὺ ὅπου εὐρε τὸν πατέρα τῆς καλὰ καὶ τὰς ἀδελφάς τῆς ἐκεῖ τοὺς διηγῆθη πᾶς περὶ τὸ Τέρας καὶ ὅτι τοῦ ὑποσχεθῆ νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ 8 ἡμέρας.

Πάλιν εὐχαριστημένη εἶναι λέγουν αἱ ἀδελφαὶ τῆς Ὁραίας.

«Ας προσπαθήσωμεν νὰ τὴν κρατήσωμεν ἐδῶ πλεον τῶν 8 ἡμερῶν μὴπως θυμώσῃ ἐκεῖνο τὸ Βλακότερας τῆς καὶ τὴν φάγῃ.

Αἱ ὀκτὼ ἡμέραι παρήλθον ταχέως. Ὅταν δὲ ἡ Ὠραία ἐτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ, αἱ ἀδελφαὶ τῆς ἦσαν ἀπαρηγόρητοι· ἐτραβοῦσαν τὰ μαλλιά των, ἐκτύπων τὸ κεφάλι των καὶ ἐφαίνοντο ὅτι θὰ σκόσσουν.

Ἡ Ὠραία τὰς ἐλυπήθη καὶ διὰ νὰ τὰς εὐχαριστήσῃ ἀπέφασκε νὰ μείνῃ ὀλίγας ἡμέρας.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἡ Ὠραία βλέπει εἰς τὸν ὕπνον τῆς τὸ Τέρας ἐξηλωμένον μέσα εἰς τὸν κήπον τοῦ ἀνακτόρου παρὰ τὴν ὄχθην ἐνὸς ποταμίου νὰ ψυχοραγῇ. Ἐξυπνᾷ τεταραγμένη καὶ ἀφοῦ ἐσφόγγισε τὰ δάκρυά τῆς, βάλλει τὸ μαγικὸ δακτυλίδι εἰς τὸ δάκτυλόν τῆς καὶ μόλις ἔπεσεν εἰς τὸ κρεβάτι ἀπεκοιμήθη.

Πρὶν ἐξημερώσῃ καλὰ, ἐξυπνήσεν ἡ Ὠραία καὶ εὐρέθη εἰς τὸ παλάτι. Ἐνδύεται γρήγορα γρήγορα καὶ τρέχει εἰς τὸ μέρος τοῦ κήπου ὅπου εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον τῆς. Ἐκεῖ εὐρίσκει τὸ Τέρας ὅπως τὸ ἀνεیرهύθη. Ἐφαίνεται νεκρὸν! Συντετριμμένη ἀπὸ τὴν λύπην τῆς βάλλει τὸ χέρι τῆς εἰς τὴν καρδίαν του καὶ ἀφοῦ εἶδεν ὅτι ζῆ ἀκόμη τοῦ ἔρριψε νερὸ ἀπὸ τὸ ποτάμι καὶ τοῦ ἔκαμνε ἀέρα μετὰ τὸ μαντύλι τῆς. Τὸ Τέρας μετ' ὀλίγον συνήλθε, ἀναστέναε καὶ τῆς λέγει. **Δὲν ἔμποροῦσα νὰ ζήσω χωρὶς ἐσὶ Ὠραία! θ' ἀποθάνω!**

Ὅχι! Ὅχι! δὲν θὰ ἀποθάνῃς, διότι καὶ ἐγὼ δὲν ἔμπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσὶ!

Δέχεσθε λοιπὸν νὰ γίνετε σύζυγός μου Ὠραία;
Δέχομαι τοῦ ἀπαντᾶ, δέχομαι!

Δὲν εἶχε τελειώσει καλὰ τὸ δέχομαι καὶ τὸ παλάτι ἀστράφεν ἀπὸ φῶς· μουσικὴ μελωδία ἤκούετο χιλίων ὄργων. Τὰ δένδρα δὲ ἀγέμισαν ἀνόθη, καὶ τὰ πουλιὰ ἐκελάδουν ὡς τρελλὰ εἰς τὸν κήπον. Τὸ Τέρας ἐχάθη, καὶ ἡ Ὠραία ὡς ἀπολιθωμένη πρὸ τῆς μεταβολῆς αὐτῆς φωνάζει στρέφουσα τὴν κεφαλὴν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ: Τέρας μου! Τέρας μου!

— Ταῖρι σου! Θέλεις νὰ εἶπῃς ἀκούεται μιά φωνὴ παραπλεύρως τῆς. Ἐγὼ εἶμαι τὸ Τέρας σου, τῆς λέγει ἕνας ὠραῖος Πρίγκηψ. Μία κακὴ νεράιδα με εἶχε καταδικάσει νὰ μένω Τέρας καὶ βλάκας μέχρις ὅτου, εὐρέθῃ μία Ὠραία νὰ νὰ με ἀγαπήσῃ.

«Σὺ μόνῃ εὐρέθῃς εἰς τὸν κόσμον νὰ συγκινηθῆς ἀπὸ τὴν καλὴν μου καρδίαν. Μετὰ τὸ βασιλικὸν μου στέμμα ὅπου σοῦ προσφέρω τώρα, σὲ παρακαλῶ νὰ δεχθῆς καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

Ἡ Ὠραία γεμάτη ἀπὸ χαρὰν καὶ ἀπὸ ἐκπλήξιν ἔδωκε τὸ χέρι τῆς εἰς τὸν ὠραῖον Πρίγκηπα καὶ μετέβησαν εἰς τὸ παλάτι, τὸ ὅποιον ἦτο γεμάτο ἀπὸ ἀνθρώπους ἐορτάζοντας, τοὺς ὁποίους εἶχε κάμει ἡ Νεράιδα νὰ μὴ φαίνωνται μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης.

Ἐκεῖ εὐρε τὸν πατέρα τῆς, τὰς ἀδελφὰς τῆς με τοὺς συζύγους των καὶ τοὺς ἀδελφούς τῆς.

Ὅταν δὲ ἐτελείωσεν ἡ τελετὴ τῶν γάμων πλησιάζει ἡ Νεράιδα τὴν Ὠραία καὶ τῆς λέγει.

— Σοῦ ὑπεσχέθη, Ὠραία, τὴν πρώτην ἡμέραν ὅπου ἦλθες ἐδῶ μετὰ τὸν πατέρα σου ὅτι ἡ καλωσύνη σοῦ θὰ ἀμειψθῇ. Ἐπροτίμησες τὴν ἀρετὴν ἐπὶ τὴν ὠραιότητα. Ἴδου εἶσαι βασίλισσα μετὰ ὠραῖον ἐπίσης καὶ πνευματώδη βασίλισσα! Ἐλπίζω ὅτι τὸ βασιλικὸν στέμμα δὲν θὰ σὲ κάμῃ νὰ χάσῃς τὰς ἀρετὰς σου.

— Καὶ εἴς, Κυρίαί μου, λέγει ἡ Νεράιδα πρὸς τὰς ἀδελφὰς τῆς Ὠραίας, ἐπειδὴ εἶσθε μοχθηραὶ, θὰ γίνετε ἀγάλματα καὶ θὰ μείνετε ἐδῶ εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἀνακτόρου. Ὡς ἀγάλματα θὰ διατηρηθῆτε τὸ λογικόν σας καὶ θὰ γίνητε πάλιν ἀνθρώποι ὅταν διορθωθῆτε. Καίτοι δὲν εἶνε ἀδύνατον πρᾶγμα νὰ διορθωθῇ ἕνας ὑπερηφανὸς, θυμώδης, ὑβριστὴς, λαίμαργος, τεμπέλης, ὅπως εἴς, ἐν τούτοις φοβοῦμαι ὅτι θὰ μείνετε διὰ παντός ἀγάλματα. Καὶ ἀμέσως ἡ Νεράιδα, τὰς ἐκτύπησε μετὰ μίαν μαγικὴν ράβδον καὶ ἔγιναν καὶ αἱ δύο ἀγάλματα.

ΤΕΛΟΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἐκεῖ εἶχε συνεννοηθῆ νὰ συναντηθῇ καὶ μετὰ ἄλλα πηλῆκρια τοῦ μέρους ἐκείνου.

Ἐπὶ ἵππου λευκοῦ ὁ Τρελλογιάννης, ὅστις ἀπὸ δύο ἡμερῶν δὲν ἐπρόφραζε λέξιν, ὁδηγεῖ τοὺς πολεμιστὰς τούτους προχωρῶν εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων πρὸς τὰ ἔμπροσ, Ἀκολουθεῖ ὁ Μάρκος καὶ κατόπιν ἡ Μύρτω ἔχουσα ἐκ δεξιῶν τὸν Ἰωάννην καὶ ἐξ ἀριστερῶν τὸν Καψάλην, ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ διδῇ δειγμάτα τῆς ἀφοσιώσεώς του.

Ἡ μισσημερία ἤδη πλησιάζει καὶ οἱ πολεμιστὰι βαδίζουν ὑπὸ τὸν καυστικὸν ἥλιον αἰσθανόμενοι τὸν λάρυγγά των ξηραίνόμενον. Αἴφνης ὁ Τρελλογιάννης ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του, ἐπήδησε κατὰ γῆς, ἔκαμε μερικὰ βήματα, καὶ, σταματῶν πρὸ λίθου μετρίου μεγέθους, ἐκύλισεν αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς, ἀποκαλύπτων κοίλωμα, τὸ ὅποιον οὐδεὶς ἐφαντάζετο ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ.

— Νερό! Νερό! φωνάζει.

Ὅλοι ἔτρεξαν, Ἕλληνες καὶ Γάλλοι εὐλογοῦντες τὸν Τρελλογιάννην.

Ὁ Καψάλης ἀνέκραξεν:

— Εὐλογημένος νὰ εἶναι ὁ Γιάννης μας!.. Ἔτσι καὶ ὁ Μωῦσῆς ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκτύπησε τὸν ἐράχον καὶ ἔτρεξε νερό! Ὁ Γιάννης εἶναι πραγματικῶς, ὅπως λένε τὰ σκυλιὰ οἱ Τούρκοι, ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ!..

Ὁ Μάρκος ἠσθάνθη κάποιαν δυσαρέσκειαν, μὴ γνωρίζων διατί, καὶ περτήρησεν τὸν δ' Ἀλτερὸς μετὰ βλέμμα τὸ ὅποιον ἔλεγε: δὲν μ' ἀρέσει ὁ Καψάλης. Ὁ δὲ Τρελλογιάννης

ὅστις εἶχεν ἀνέλθει ἐπὶ τοῦ ἵππου ἐστράφη, καὶ ἔρριψεν εἰς τὸν Καψάλην τραχεῖαν ἀπάντησιν:

— Ὅλοι οἱ σκύλοι, δὲν εἶναι Μουσουλμάνοι. Ἐν ὅλοι οἱ Μουσουλμάνοι εἶναι σκύλοι, καὶ εἰς τοὺς ἀληθεῖς σκύλους ἡ Παναγία δὲν ἔδωκεν ὅπως εἰς ἐμὲ τὸ χάρισμα τῶν γλωσσῶν.

Ἐπὶ τὴν βιαίαν ταύτην ἐπίθεσιν, ἡ ὁποία εἶχε τὴν μορφήν τοῦ ἀλλοκότου καὶ τοῦ συγκεχυμένου, ὁ Καψάλης, ὅστις τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκυπτε διὰ νὰ πῆ, ὡχρίασεν, ἐανέκτησεν ὅμως ταχέως τὴν ψυχραιμίαν του, εἶπε καὶ ἐπαγγέθη μετὰ τῶν λοιπῶν συντρόφων του. Ἀφοῦ ἔπιον ὅλοι καὶ ἀνεπαύθησαν ἐπ' ὀλίγον, ἀνεχώρησαν ὑπὸ τὸν φλογερὸν ἥλιον.

Μετ' ὀλίγον ὁ Τρελλογιάννης, ὀρθωθείς ἐπὶ τοῦ ἵππου του ἀνέκραξε, τεινὼν τὸν βραχιονά του πρὸς τὰ ἔμπροσ.

— Στυμφαλία!

Κεντήσαντες τοὺς ἵππους των Ἕλληνες καὶ Γάλλοι ἔφθασαν τὴν Τρελλογιάννην, καὶ ἡ ἴδια κραυγὴ ἐνθουσιασμοῦ διέφυγεν ἀπὸ τὰ στόματα ὄλων.

Ἐπὶ τοὺς πόδας των ἐξετείνετο ἡ πλουσία κοιλάς, καταπράσινος ἀπὸ ἀγριῶς σίτου καὶ ἀραβοσίτου, ἀπὸ δὲ ὄρα καὶ φυτὰ καὶ ὕδατα. Πρὸς δυσμὰς ἐφαίνοντο τὰ ὕδατα τῆς λίμνης, πληροῖον τῆς ὁποίας ἐξετείνετο ὀγκος ὑπέροχος ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς. Εἶναι ἡ Ἀκρόπολις τῆς ἀρχαίας πόλεως τὴν ὁποίαν ὑμνοῦσιν ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Πίνδαρος, θαυμασίως τοποθετημένη εἰς τὸ στόμιον τῶν δρόμων τῆς Ἀρκαδίας καὶ τῆς Ἠλίδος, ὑπερασπιζομένη ὑπὸ τῆς λίμνης τῆς, ἡ ὁποία σχηματίζεται ὑπὸ μικροῦ ποταμοῦ καὶ

κοννίζεται υπό υπογείου βόρατος, μᾶς καταβόθρας, τῆς ὁποίας ἡ κακὴ λειτουργία δύναται νὰ ἐπιφέρει πλημυρίαν εἰς τὴν πόλιν, ἡ ὁποία καὶ ἐγένετο κάποτε ἀπαξ.

Οἱ σύντροφοί τοῦ δ' Ἀλτερὸς σπεύδοντες νὰ φθάσουν εἰς τὸ μέρος τῆς στρατοπέδευσεως δὲν ἀφήκαν αὐτὸν νὰ θαυμάσῃ τὸ τοπίον. Μετ' ὀλίγον ἐφθασαν εἰς τὸ ὕψος τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἐστρατοπέδωσαν ἐπὶ τοῦ βράχου ἀναμένοντες τὴν ἀφίξιν τῆς ἀνιμενομένης ὁμάδος. Τὰ περισσότερα ὄρα καλλιχάρια καὶ ἡ Μύρτω ἐξαντληθέντες ἐκ τοῦ κόπου ἀναπαύονται.

— Ἀρχηγέ! Πλὴν ἰδὲ ἔρχεται στρατός...

Τὰ ἀνωτέρω ἐλέχθησαν ἀπὸ ἑνα πελώριον γίγαντα, ἰσχυρὸν καὶ ὀστειώδη, ὁμοιάζοντα μὲ φρουρὸν εὐρισκόμενον ἐπὶ ἑνὸς τῶν βράχιων τῆς Ἀκροπόλεως.

Τὸ πρῶτον μέρος τῆς φράσεως προορίζεται διὰ νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ Μάρκου. Τὸ δεῦτερον ἀπευθύνεται πρὸς τὸν πλησίον σύντροφόν του Ἀβάνην.

Στηρίζει τὸ ἔπλον εἰς τὸν ὄμον του καὶ σκοπεύει. Ὁ Ἀβάνης τὸν μιμνᾶται καὶ μὲ προφανῆ εὐχαριστίαν, ἡ ὁποία εἶναι ἐξωφρασιμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου του ψιθυρίζει.

— Πλησιάζου· εἶσαι ἔτοιμος;

Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην μία φωνὴ ἀκούεται:

— Ἄλε!

— Κάτω τὰ ὄπλα.

Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Μάρκου προστάζοντος διὰ νὰ προλάβῃ τὴν ὀρμὴν τῶν δύο στρατιωτῶν του.

— Εἶναι φίλοι αὐτοί, τοὺς λέγει.

Καὶ μὲ δύο τρία κηδήματα ὁ Μάρκος εὐάγει τὸ ἄκρον τοῦ βράχου καὶ χαιρετᾷ τοὺς ἐρχομένους μὲ τὸ μαντήλι του.

Ὁ δ' Ἀλτερὸς εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ

τοῦ Μάρκου εὐρισκόμενος παρατηρεῖ τὴν λίμνην καὶ τὰ πέριξ μὲ βλέμμα θαυμασμοῦ ψυθιρίζων.

— Ἡ Στυμφαλία! ἡ λίμνη Στυμφαλία! τί θαυμαστὸν πρᾶγμα!

Λημονῶν τελείως ἐκεῖνο τὸ διατεῖ ἦλθεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὁ Ἰωάννης, τραφεὶς μὲ ἀνωτέρας κλασικὰς μελέτας ἠσθάνθη ἱερὴν συγκίνησιν, ἕνα ὀλόκληρον χειμαρρὸν ἀναμνήσεων, μύθων, διηγήσεων, στίχων, κατακλύζοντα τὴν καρδίαν του. Χαρὰ ἀπεριόριστος ἐκυρῖσσε τὴν ψυχὴν του ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι εὐρίσκειτο ἐκεῖ ὅπου ἐλάχιστοι Εὐρωπαῖοι εἰσὶν ἔτι φθάσει πρὸ αὐτοῦ. Ἐδῶ εἶπεν, ἐπλανᾶτο ὁ Γίγας Ἡρακλῆς τοξεύων τὰ πτερωτὰ ὄρνεα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἰωάννου ἐστρέφοντο καὶ ἐστηρίζοντο ἐπὶ τῶν ἀκινήτων ὑδάτων τῆς λίμνης, τῆς ἐπιτεινομένης ὑπὸ τοὺς πόδας του καὶ ἀπαστραπτούσης εἰς τὸν ἥλιον ὡς πελώριον ἀργυροῦν κάτοπτρον, περιφρασόμενον ἐντὸς πλαισίου κεικοσμημένου ἀπὸ βράχου φαειοῦ, ἀπὸ ὑψώματα ἀπόκρημα, ἀπὸ ὑψάλους ἀποτόμους, καὶ παρηκολούθουν τὴν πτῆσιν τῶν ἀναριθμητῶν πτηνῶν ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι γεμάτη αὕτη. Εἶναι ἡ Στυμφαλία εἰς τὸ βαθέτερον μέρος ἀπεράντου πεδιάδος στενῆς καὶ ἐπιμήκους.

Οἱ ἀνιμενομένοι φίλοι τριάκοντα περίπου, φθάνουν ἄν-

ταλλάσσονται ἀσπασμοὶ ὑπὸ τὰ φιλικὰ ἐπιφωνήματα τῶν πολαιμιτῶν. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν προχωρεῖ, μὲ ὕψος σοβαρότατον, πρὸς τὸν Τρελλογιάννην καὶ μὲ σεβασμὸν υποκλίνεται καὶ λέγει· ὁ γέρω-Νικήτας Βάμβας εἶνε εὐτυχῆς ἔπου βλέπει τὸν Θεόπνευστον, ἀκόμη μίαν φρονὴν εἰς τὴν Στυμφαλίαν Ἄς διατάξῃ ὁ Θεόπνευστος, εἶναι κύριος ἐδῶ... Μὲ ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὸν ὄρξζοντα, μὲ τὰς χεῖρας του εἰς τὴν ζώνην, ὁ Τρελλογιάννης οὐτε φαίνεται ὅτι βλέπει τὸν πρὸ αὐτοῦ ὑποκλινόμενον γέροντα ἀρχηγὸν τῆς Στυμφαλίας. Σιγῇ βαθεῖα βασιλεύει, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς τολμᾷ νὰ διακόψῃ. Κατόπιν ὁ Τρελλογιάννης στρέφεται καὶ μεταβαίνει εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν περίπου μέτρων καὶ ἀρχίζει νὰ παίζει ὡς παιδίον μὲ τὰ χαλκία· ὁ Νικήτας Βάμβας τὸν ἀκολουθεῖ διὰ τοῦ βλέμματός μὲ θαυμασμὸν καὶ μὲ ὕψος σοβαρὸν ὑπολαμβάνει· «ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι μέγας... Τὰ πνεύματα τὸν ἐπισκέπτονται συχνὰ καὶ ἡ ψυχὴ του φωτίζεται ἀπὸ Ἀγγέλους... Εὐτυχῆς ὁ Γέρω-Δημήτριος τοῦ Μισοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἔχει παρατὸ πλευρὸν του».

Ταχέως, διότι ὁ καιρὸς σπύδρει καὶ τὰ λεπτὰ εἶνε πολῦτιμα, ὁ Μάρκος παρουσιάζει τὸν Ἰωάννην καὶ τοὺς ἄνδρας του εἰς τὸν γέροντα ἀρχηγὸν καὶ τοῦ ἐξηγεῖ τὸν ῥό-

λον, τοῦ ὁποῖου ὁ ἀτρόμητος Γάλλος ἐπαίζειν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς του εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατόπιν ὁ Μάρκος, ἡ Μύρτω καὶ ὁ γέρω-Βάμβας κάθονται νὰ φάγωσι ὑπὸ πρόχειρον στέγασμα τὸ ὁποῖον δύο καλλιχάρια ταχέως κατεσκεύασαν ἀπὸ κλαριά.

Ἐδῶ καὶ οἱ τέσσαρες κάθονται κατὰ γῆς περὶ γεύματος λιτοῦ.

Ὁ Γέρω-Βάμβας διηγεῖται ὅτι ὁ Γιουσοῦφ Ἄγᾶς ἐπέπεσε τὴν νύκτα κατὰ τοῦ χωρίου του καί, ἀφοῦ τὸ ἐπυρόλησε, κατέσφαξε νέ-

ους, γέροντας, γυναῖκας, καὶ παιδιά. Ἀπὸ τοὺς 300 καὶ πλέον κατοίκους τοῦ χωρίου του δὲν μένουσιν πλέον παρὰ αὐτὸς μὲ τοὺς 30 παρόντας πολαιμιτᾶς του.

— Καὶ διατί νομίζετε; Διὰ νὰ ποιήσῃ εἰς τὸν Καίμα-κάμην τῆς Τριπολιτσᾶς τὰ κεφάλια μας.

— Ὄ! τοῦ χάσάτη! ἀναφωνεῖ ὁ δ' Ἀλτερὸς. Τώρα μετανοῶ, διότι ἠγανάκτησα κατὰ τῶν Μανιατῶν εἰς τὴν Τριπολιτσᾶν!

— Ἄ! Γιουσοῦφ Ἄγᾶ. Γιουσοῦφ Ἄγᾶ, προσθέτει ὁ Μάρκος μὲ κύματα αἵματος εἰς τὸ πρόσωπον. Ἐχω ἕνα προσωπικὸν λογαριασμὸν νὰ ἐκκαθαρίσω μαζί του. Ἄχ, δὲν θὰ τὸν συναντήσω!

Τὴν συνδιάλεξιν τῶν διακόπτουν τὰ παραληρήματα τοῦ ὀλίγου παρέκει Τρελλογιάννη. Ὁ Θεόπνευστος βλέπει κατὰ! «Παναγία μου...» λέγει ὁ Γέρω-Βάμβας στονοκοπούμενος. Καὶ τὰ καλλιχάρια, ἐλκυσθέντα ἀπὸ τὰς ὀξεῖας κραυγᾶς τοῦ Τρελλογιάννη προστρέχουσι, σχηματίζοντα πυκνὸν κύκλον, ἀθούμενα καὶ προτεινόμενα περιέργως τὰς κεφαλὰς διὰ νὰ μὴ χάσωσι λέξιν ἀπὸ τοὺς παραδόξους ἐκείνους λόγους τοῦ παράφρονος, ψιθυρίζοντος μὲ προφανῆ ἀγωνίαν τὰ ἐξῆς: (Ἔπεται συνέχεια)

Ὁ Τρελλογιάννης, ὀρθοθεῖς ἐπὶ τοῦ ἱαπυ του, ἀνέκραξε, τείνων τὸν βραχίονα πρὸς τὰ ἔμπροσ: Ἡ Στυμφαλία!

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ ΤΩΝ ΤΕΤΡΑΠΟΔΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είναι λοιπόν πραγματικότης ή υπό τὸ κράτος τοῦ θανάτου βλέπει ταῦτα;

“Οχι. Κάποιος κατόπιν μεγάλου κόπου, ἀναμφιβόλως, κατορθώνει νὰ τὸν φέρῃ μέχρι μιᾶς παραλίας ὅπου τὸν ἐναποθέτει.

“Ὅταν ἀργότερα, πολὺ ἀργότερα, ὁ ναυαγὸς ἐπανεῖρε τὰς αἰσθήσεις του καὶ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, δὲν ἦν ὅ ἡσθε κατὰ πρῶτον διατι καὶ πῶς εὖ ἴσκητο εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην.

Καὶ ὑπὸ τὰ βλέμματα τῶν θαλασσίων πτηνῶν, ἀρχίζει ἓνα Ἀμερικανικὸν χορὸν.

“Ὀλίγον κατ’ ὀλίγον συγκεντρῶσας τὰς ἀναμνήσεις του ὀρθοῦται καὶ φωνάζει.

— Ἐσώθην... Ἐσώθην δις!... Εἰς ἐμὲ λοιπὸν τὸ μέλλον...

Καὶ ὑπὸ τὰ βλέμματα τῶν θαλασσίων πτηνῶν, τὰ ὅποια ὑπῆρξαν οἱ μόνου μάρτυρες τῆς σκηνῆς αὐτῆς, ὁ σέρ Χάρου Κόττ Κόντακ (διότι ἦτο αὐτὸς δυστυχῶς!) ἀρχίζει ἓνα Ἀμερικανικὸν χορὸν δεικνύων ὅτω τὴν χαρὰν του, διότι ἐπανεῖρε.

“Ὁ ἀδάμας ἀχθοφόρος” εἰς κείνον μὲ μὴ γάλα ἀντιά.

Μερικαὶ ἐβδομάδες παρήλθον ἀπὸ τοῦ τραγικοῦ ναυαγίου τοῦ Λεβιάθαν, τὸ ὅποιον ἐστοίχισε τὴν ζωὴν εἰς 1333 τετράποδα καὶ 769 δίποδα, εἰς τὰς χήρας καὶ τὰ ὄρφανὰ τῶν ὁποίων ἡ ἐταιρεία τοῦ Λεβιάθαν ἐμέτρησεν ἓνα πακτωλὸν δολλαρίων. Δὲν σημειοῦμεν τὸν ἀριθμὸν διὰ νὰ μὴ τῆς κάμωμεν ὀκλάμαν, ἀλλὰ σὺς ἀρκεῖ πιστεῦομεν ἡ διαβεβαίωσις ὅτι παρμεγίστου σάκκοι δολλαρίων ἐξήχθησαν ἀπὸ τὰ χρηματοκιβώτια τῆς ἐν λόγω ἐταιρείας.

“Ὁ σέρ Χάρου Κόττ Κόντακ τῆς τῶρα ἐν εἰρήνῃ καὶ εὐτυχίᾳ ὁ Σέρλοκ Χόλμς δὲν ἵπταται πλέον, διότι κατὰ τὴν ἐφημερίδα «ἡ Τρίλιου Χῆνα» εὐρέθη ὑπὸ τοῦ ἀρχισυντάκτου τῆς εἰς μίαν ἀπόκεντρον παραλίαν, πεταμένος ἐκεῖ ἀπὸ τὰ κύματα καὶ ἐσάφη εἰς τὸ πλησιέστερον κοιμητήριον.

Εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῶν 48 ὡρῶν ὁ πρῶην Νομάρχης, ἀφ’ οὗ ἐξαργυρώσῃ ὅλην τὴν κολοσσαίαν περιουσίαν τὴν ὁποίαν ἐκλεψε κατὰ τὴν γνωστὴν ἐσπερίδα τῆς Χοιροπόλεως, ἀναχωρεῖ διὰ τὸ Βέλγιον, ὅπου λογαριάζει νὰ περάσῃ τὰς τελευταίας του ἡμέρας ἐν εἰρήνῃ, ἀναπαύσει καὶ ἀργίᾳ! (Τὶ διάβολο! ἀρκετὰ εἰργάσθη ὁ ἄνθρωπος!).

Εἰκοσι καὶ ὀκτῶ (ἀριθμὸς 28) ἀκριβῶς τράπεζαι ἐξαργυρώνουν καθ’ ἑκάστην, ἀπὸ πρωίας μέχρις ἐσπέρας, τὰ διάφορα κολύματα κοσμημάτων. Μὲ τοὺς ἀδάμαντας τῶν ἀχθοφόρων μεταφέρει τὰ ἀπολυρόμενα ἐκ τῶν τραπεζῶν χρήματά του εἰς μίαν οἰκίαν ἐπὶ τῆς Λεωφόρου τῶν Ἀνακτόρων, εἰδικῶς δι’ αὐτὸ ἐνοικιασθεῖσαν καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὁ σέρ Χάρου Κόττ Κόντακ ἐγκατέστησε χαλδύβδινα, ἐντελῶς ἀπρόσβλητα ἀπὸ τοὺς κλέπτας, χρηματοκιβώτια.

Μεταφέρει τοὺς βαρεῖς χρηματικούς σάκκους.

Ποτὲ δὲν ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὸ περιεχόμενον των, μολοντί ὁ ἀδάμας τῶν ἀχθοφόρων, ὁ ἐξυνοῦστατος οὗτος θησαυροφύλαξ του ὅστις μεταφέρει τὰς βαρεῖας βαλίτσας, εἶναι πάντοτε εἰς θέσιν νὰ τοῦ τὸ ἀνακοινώσῃ.

— Ἀβριον, τοῦ εἶπεν ἓνα βράδυ ὁ πρῶην Νομάρχης, αὐριον, φίλιτατέ μου, θὰ κάμωμεν τὸ τελευταῖον ταξιδάκι... Εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ... παρὰ πολὺ εὐχαριστημένος... Θὰ σὲ ἀνταμείψω βασιλικῶς (τί λόγος!) διὰ τὰς ὑπηρεσίας σου. Ἐν τῷ μεταξύ ἄς εἰσέλθωμεν εἰς αὐτὸ τὸ μπαρ νὰ πάρομε ἓνα κοτῆρι οὔισκν...

Παραδόξως ὅμως ὁ ὑπάλληλός του δὲν παρήγγειλε κατὰ

Δὲν βῆνω ποτὲ ζάχαρι σὺ τσαΐ...

ἓνα τσαΐ καὶ μάλιστα χωρὶς ζάχαριν, ἐνῶ ὁ σέρ Χάρου ἐπένοισε τὸ περιεχόμενον ἀρκετῶν ποτηρίων οἰνοπνευματώδους ποτοῦ, τόσο, ὥστε περὶ τὸ μεσονύκτιον νὰ ὀδηγηθῆται ὑπὸ τοῦ θησαυροφύλακος του.

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρωὶ ὁ σέρ Χάρου Κόττ Κόντακ ἀπέσυρε τὴν ἑκατοστήν δωδεκάτην δόσιν, τὴν ὁποίαν μὲ μυρίας προφυλάξεις διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα, ἔθεσεν εἰς τὴν βαλίτσαν μὲ τὰς τετραπλᾶς κλειδαριῆς τῆς ἀσφαλείας, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ πιστὸς ἀχθοφόρος του ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τῶν ρωμυλέων ὄμων του.

— Καὶ τώρα δρόμο! εἶπε γελῶν ὁ κ. Πρῶην.

Ἄλλ’ ἰδοὺ ὅτι εἰς μίαν διασταύρωσιν κάρραν, αὐτοκινήτων, ποδηλάτων, ἀμαξῶν, καὶ λοιπῶν κινήτων, ὁ ὑπάλληλος χάνεται πρὸς μεγάλην ἀπελπίσιν τοῦ σέρ Χάρου ὅστις ἤρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς ἀνεύρεσίν του, φωνάζων:

— Πιάστε τον, τὸν κλέφτη! Πάντοτε τρέχων, ὁ ἀπιστος θησαυροφύλαξ, ἐρχεται νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας ἐνὸς ἀστυνομικοῦ μπουλντάκ, ὁ ὁποῖος τὸν συλλαμβάνει ἀπὸ τὸν σβέρο!

“Ἐνας ἀστυνομικὸς μπουλντάκ δὲν ἀργεῖ νὰ φθάσῃ καὶ ὁ σέρ Χάρου, ὅστις, μὲ κίνησιν ἀνδρὸς παραδοπιστου, ὕψωσε τὸ χεῖρ διὰ νὰ πάρῃ τὴν βαλίτσαν.

Θριαμβευτικῶς, ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει, ἀπάγεται εἰς τὸ πλησιέστερον ἀστυνομικὸν τμήμα, ὅπου δὲν ἀργεῖ νὰ φθάσῃ καὶ ὁ σέρ Χάρου, ὅστις, μὲ κίνησιν ἀνδρὸς παραδοπιστου, ὕψωσε τὸ χεῖρ διὰ νὰ πάρῃ τὴν βαλίτσαν.

Ἄλλ’ ἤδη ὁ κλέπτης (πῶς διάβολο εἶχεν ἐμπνεύσει ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν κλαπέντα) ἐκλειδώσας τὴν βαλίτσαν τὴν ἤνοιξε καὶ ὄλοι τότε εἶδον ἓνα ρεῦμα χρυσοῦ νὰ ρεῖ δι’ αὐτῆς εἰς τὸ δάπεδον.

Λύκοι, σκύλοι καὶ μουλάρια ἀκόμη ἀστυνομικὰ ἔμειναν

— Κάτω τὰ χεῖρα!

ἐκθαμβα πρὸ τῆς πολυτελείας ἐκείνης. Ὡς λιμασμένος ὁ πρῶην Νομάρχης εἶναι ἐτοιμος νὰ ριφθῆ ἐπὶ τῶν κοσμημάτων, ἀλλὰ ἡ φωνὴ τοῦ ὑπάλληλου:

— Κάτω τὰ χεῖρα! τὸν κάμνει νὰ σταθῆ ἐκπληχτος.

Ταυτοχρόνως ὁ ὑπάλληλος οὗτος δίδει πρὸς τὸν ἀτυνόμενον ἓνα δρον μὲ... γυαλιὰ, μίαν σημείωσιν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνεγράφοντο λεπτομερῶς τὰ κλαπέντα κοσμημάτων κατὰ τὴν ἠρωϊκὴν ἐκείνην ἐσπερίδα τῆς Χοιροπό-

λεως.

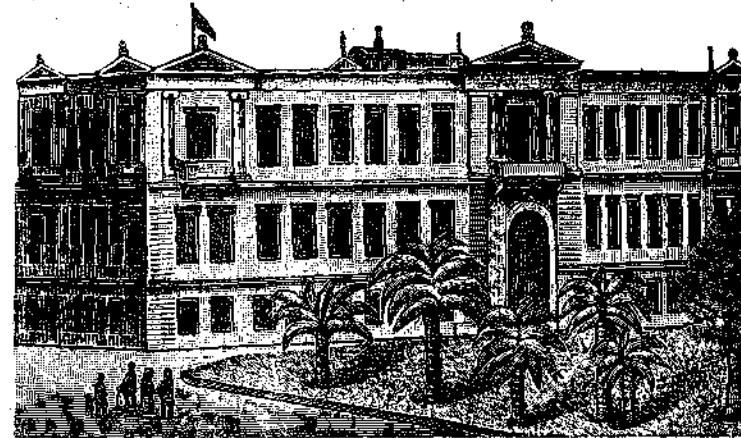
Εἰς ὅλον τὸ γραφεῖον ἐκπληξὶς ἐπικρατεῖ.

(Ἔσται τὸ τέλος)

ΧΡΗΜΑΤΑ! ΧΡΗΜΑΤΑ!

Ἀγαπητέ μου Γεώργιε,

Πραχτές είχαν μεταβή εις τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν διὰ κάποιαν ἐργασίαν· εἰσέρχονται τυχαίως εἰς ἓν δωμάτιον παρὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1 θυρίδα καὶ εὐρίσκονται πρὸ δύο-τριῶν ὑπαλλήλων ἀσχολουμένων μετὰ ἰσαριθμῶν ἐργατῶν εἰς τὸ νὰ καταμετρώσιν σακκίδια γεμάτα χρήματα. Κατὰ προσέγγισιν

Τὸ ἐν Ἀθήναις κατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

ὑπελόγησα ὅτι τὰ σακκίδια ταῦτα ἦσαν ὑπὲρ τὰς 6000· εἶχον μέγεθος διπλάσιον περίπου τῶν σακκιδίων τῶν σκαγιῶν. Ὑποθέτω ὅτι θὰ περιεῖχον τὰ νέα ἀργυρᾶ μονόδραχμα καὶ δίδραχμα, διότι χρυσὸς τόσος θὰ ἦτο ἀμυθητὸς ἀξίας. Οἱ ἐργάται ἐσήκωνον τὰ σακκίδια ταῦτα μετὰ δυσκολίας ὡς ἐκ τοῦ βάρους των.

Ἐξελθὼν κατόπιν ἐκ τοῦ δωματίου εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ἐστάθην ἐπ' ὀλίγον πρὸ τῶν θυρίδων 1, 2, 3. Ἐκεῖ προσήρχοντο διάφοροι ἄνθρωποι μὲ χαρτονομίσματα μάτσα εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἐπλήρωνον. Παρατηρῶ μέσα ἀπὸ τὴν θυρίδα ἀριθ. 4. Βλέπω εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου ἓνα σιδηροῦ κινώπιον ἀνοικτὸν· εἶναι μεγάλο ὡς τὴν ντουλάπα ἧου βάλλονεν τὰ ροῦχά μας, μὲ ράφια γεμάτα ἀπὸ δέματα χαρτονομίσματα. Διακρίνω εἰς τὴν φάτσα τῶν δεμάτων τοῦ κάτω ραφιοῦ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν χαρτονομισμάτων 25, τοῦ ἀποπάνω 100, τοῦ παραπάνω 500, καὶ τοῦ ἐπάνω 1000.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου εἶναι μία μεγάλη τράπεζα φορτωμένη μὲ σωροὺς χαρτονομισμάτων ἄνω-κάτω· τάλληρα, εἰκοσιπεντάρικα, ἑκατοστάρικα, πεντακοσάρικα, παλαιὰ-καινούργια, ἄλλα τσαλακωμένα καὶ ἄλλα κολληρισμένα, ἔλα ἀνάκατα. Δύο ἄνθρωποι καθήμενοι ἀπὸ τὸ ἐν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς τραπεζῆς αὐτῆς τακτοποιοῦν χωριστὰ αὐτὰ κατὰ εἶδη.

Ἦθελα νὰ ἐβλεπες, φίλε Γεώργιε, μὲ πόσῃ ἀπέχθειαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐφαίνοντο ὅτι ἐρριπτον τὰ χεῖρά των ἐπάνω εἰς τὸν πολῦτιμον ἐκεῖνον σωρὸν! Ἐβουτούσαν τὰ δάκτυλά των εἰς ἓνα βρεγμένον σφογγῆρι καὶ ἐπιάναν τὰ χαρτονομίσματα ὡς βρωμερὰ παληκοῦρελλα, τὰ ἐμέτρων βιαστικά-βιαστικά, τὰ ἔκαμνον δέσμας καὶ τὰ πετούσαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς τραπεζῆς ὡς νὰ ἤθελαν νὰ ἀπομακρύνουν ἀπὸ κοντὰ τους τὸ βρωμερώτερον πράγμα.

Ὀλίγον δεξιότερά μου, εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 5 θυρίδα, ἄλλοι ἀπέσυρον χρήματα κατὰ χιλιάδας κτλ. Ἐνας ἐπῆρε τόσα πολλά μάτσα ἑκατοστάρικα, ὥστε διὰ νὰ τὰ μεταφέρει τὰ ἔδωσε μὲ σπάγγους εἰς ἓν μέγα δέμα μέσα εἰς ἓνα ὀκτασέλιδον «Ἐμπρός» ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ πατέρας σου δίνει τὰ πανικὰ ἧπου πωλεῖ καὶ κατόπιν ἐξῆλθε μὲ τὸ πολῦτιμον φορτίον

τοῦ γέρνων πρὸς τὸ μέρος τοῦ δέματος ἐκ τοῦ βάρους του. Τί νομίζεις ὅτι ἐσκεπτόμην βλέπων ταῦτα. Τὸ ἔειρω τί θὰ ἦτο; Ἀχ νὰ ἤμπορούσα νὰ τὰ εἶχα ἔλα αὐτὰ! Δὲν εἶν' ἔτσι; Ἐσκεπτόμην ὅμως τὸ ἀντίθετον, φίλε μου. Ἄ νὰ χαθοῦν, εἶπα κατ' ἐμαυτόν, τὰ παληκολεφτά! Ἄξιαν ἔχουν, ὅταν βλέπης ὀλίγα μονόδραγμα ἢ δίδραγμα καὶ κάπου-κάπου κανὲν εἰκοσιπεντάρικο ἢ ἑκατοστάρικο· ὅταν τὰ βλέπης ἔτσι σωροὺς χάνουν καὶ τὰ χρήματα τὴν ἀξίαν των.

Τώρα θὰ σοῦ εἶπω πῶς εὐρέθησαν ἐκεῖ τόσα χρήματα. Ἐάν ρίψης ἓνα βλέμμα εἰς ἓν οἰονδήποτε χαρτονομίσμα

τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, τάλληρον, εἰκοσιπεντάδραχμον, κτλ., θὰ ἴδῃς τὴν εἰκόνα ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ κάτωθι τῆς εἰκόνας τὰς λέξεις: **Γεώργιος Σταύρου.**

Ὁ Γεώργιος Σταύρου ἦτο εἰς πλοῦσιος τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος ἐτόκισε τὰ χρήματά του, 4-5 ἑκατομμύρια, εἰς τοὺς Ἀθηναίους διὰ τὰς διαφόρους ἀνάγκας των. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχον ἀνάγκην νὰ δανείζωνται πολλοὶ καὶ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα αὐτὸς εἶχε δὲν ἐπῆρκουν, ἐσκέφθη ὅτι ἂν εὕρισκε καὶ ἄλλους νὰ καταβάλλουν καὶ αὐτοὶ ἄλλος ἄλλος πολλὰ καὶ νὰ σχηματίσουν ἓνα ποσὸν ἀπὸ 20 ἑκατομμύρια, θὰ ἔκαμνον καλύτερας ἐργασίας καὶ θὰ ἐκέρδιζαν περισσότερα χρήματα.

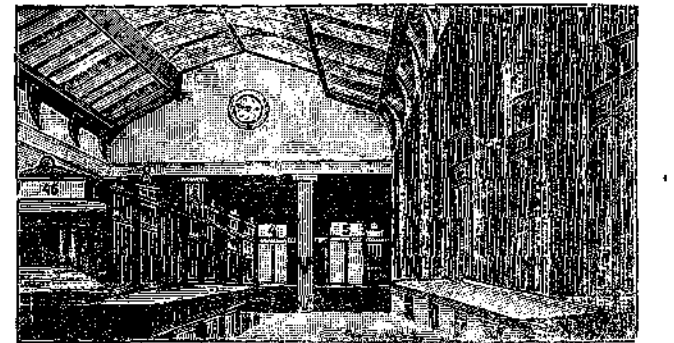
Ἐπειδὴ ἦτο τίμιος ἄνθρωπος, εὐρέθησαν γρήγορα πολλοί, οἱ ὁποῖοι κατέθεσαν εἰς τὴν συντροφίαν αὐτῆν (εἰς τὴν ἑταιρείαν ὅπως τὴν λέγουν οἱ ἔμποροι) ἀπὸ δραχ. 1000 καὶ ἄνω, ἀναλόγως τῶν δυνάμεών του ἑκαστος. Διὰ κάθε χιλιάδα ποῦ κατέθετεν ἑκάστος, ἐλάμβανε μίαν ἀπόδειξιν ἀπὸ τὸν ταμίαν τῆς ἑταιρείας, ἢ

ὁποῖα ἐλέγετο **Μετοχή.** Ἄν λοιπὸν κατέθετε κανεὶς 1000 δραχ. ἐλάμβανε μίαν Μετοχὴν (ἀπόδειξιν), ἂν 10,000 δραχ. ἐλάμβανε 10 Μετοχὰς καὶ οὕτω καθεστῆς. Τοιοῦτοτρόπως ἐξοδεύθησαν γρήγορα 20,000 Μετοχαί, εἰσπράχθησαν τὰ 20,000,000, ὁ Γ. Σταύρου ἔγεινε Διευθυντὴς τῆς ἑταιρείας καὶ πρὸς τιμὴν του ἔβαλαν τὴν εἰκόνα του εἰς τὰ χαρτονομίσματα.

Ἐνοικίασαν ἓν οἶκημα καὶ ἐγκατέστησαν ἐκεῖ τὰ γραφεῖά των καὶ τὰ χρήματά των. Τὸ οἶκημα ὠνομάσθη **Τράπεζα.**

Κατόπιν, ἐπειδὴ ἐδάνεισαν καὶ τὸ Κράτος, ἐλάβον τὸ πρόνομιον νὰ ὀνομασθῇ ἡ Τράπεζά των **Ἐθνικὴ Τράπεζα.**

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ ὁ Καλλέργης ἔκαμε τὴν Τρά-

Ἡ μεγάλη αἴθουσα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, δεξιὰ πλευρᾶ.

πεζαν τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ὁποῖαν ἀνέπτυξεν ὁ Ἰ. Πεσματιζόγλου· οἱ Ἀδελφοὶ Ἐμπροδοκλέους τὴν **Ἐμπορικὴν Τράπεζαν** καὶ ἄλλοι τὴν Ἴονικὴν, τὴν Δαικίην, τὴν τῆς Ἀνατολῆς κτλ. Κάθε χρόνον ἡ Τράπεζα (ἑταιρεία) κάμνει τὸν ἰσολογισμόν της, διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἐκέρδιον ἢ ἔχασεν. Ἄν κερδίση 20,000 δραχ., ἢ κάθε Μετοχὴ κερδίζει μίαν δραχμὴν. Ἡ μία αὕτη δραχμὴ λέγεται **μερίσμα** (δηλ. μερίδιον, μερδικόν) καὶ πληρώνεται ἀμέσως. Ἄν χάσῃ 20,000 δραχ., ἢ κάθε Μετοχὴ ἐσπεφτεῖ κατὰ μίαν δραχμὴν (δηλ. ἀξίζει 999 δραχμάς).

Πάν μέτρον ἄριστον

Ὁ κύριος Γιάννης ὁ Καλόπουλος ἐνυμφεύθη πρὸ ὀλίγου, ἡ κυρά νύφη ὅμως κουτοφέρνει ὅπως θὰ ἴδῃτε καὶ σεῖς, ἀγαπητά μου.

Ὁ σύζυγός της τῆς λέγει ἕνα πρωτὸ ἔσπευσε εἰς τὴν ἐργασίαν του: Τὶ θὰ φάγωμεν σήμερον, γυναῖκα;—Ὁ, τι θέλεις ἄντρα μου.

— Δὲν βράξεις ἕνα δυὸ φασόλια;

— Νὰ βράσω ἄντρα μου.

Ὁ Γιάννης πῆγε εἰς τὴν δουλιὰ του καὶ ἡ γυναῖκά του ἔβαλε τὸ τσουκάλι εἰς τὴν φωτιά, ἔρριξε μέσα νερὸ ἄρκετὸ καὶ δυὸ φασόλια! Μετ' ὀλίγον τὸ νερὸ ἤρριξε νὰ κοχλάξῃ μὲν, μὲν, μὲν! Τὰ δυὸ φασόλια ἐχόρευαν μέσα. Τότε ἡ κυρά λέγει: νὰ βράσανε τάχα τὰ φασόλια; ρίπτει τὴν κουτάλα μέσα καὶ ψάχνει νὰ βρῇ κανένα φασόλι* τέλος εἶρε τὸ ἕνα, τρώγει, τὸ μισὸ δὲν ἦτο βρασμένον ρίπτει τὸ ἄλλο μισὸ εἰς τὸ τσουκάλι. Μετ' ὀλίγον ὤραν ρίπτει πάλιν τὴν κουτάλα εὐρίσκει τὸ ἄλλο φασόλι, τρώγει καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ μισὸ διὰ νὰ τὸ δοκιμάσῃ. Τὰ φασόλια εἶχαν βράσει. Ὅταν ἦλθε ὁ Γιάννης, κάθεται εἰς τὸ τραπέζι, ψάχνει εἰς τὸ πιάτο του νὰ εἶρῃ φασόλια, ἀλλὰ ποῦ φασόλι. Ποῦ εἶναι γυναῖκα τὰ φασόλια; Ἄντρα μου δυὸ μοῦ εἶπες νὰ βάλω, τὰ ἔβαλα. Μισὸ ἀπὸ τὸ καθένα ἔφαγα διὰ νὰ ἰδῶ ἂν ἔβρασαν. Τὸ ἕνα μισὸ εἶναι εἰς τὸ πιάτο σου καὶ τ' ἄλλο εἰς τὸ δικό μου.

Ὁ Γιάννης ὅμως ἦτο καλὸς εἶχε ὑπομονὴν καὶ δὲν ἐμάλωσε τὴν γυναῖκά του.

Τὴν ἄλλην πρῶταν πάλιν δε πῆγαινε εἰς τὴν ἐργασίαν του λέγει πάλιν εἰς τὴν γυναῖκά του.

— Γυναῖκα σήμερον νὰ βράσῃς λαζάνια* ὄχι ὅμως δύο βράσε χίλια, δυὸ χιλιάδες.

Ἡ γυναῖκα ἐπῆρε ἀλευρὶ τὸ ἐξώμωσε γρήγορα, γρήγορα καὶ ἤρριξε νὸ πλάθη λαζάνια.

Ἐκαμὲ ἕκατὸ λαζάνια, τὰ ἀπλώνει ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι διὰ νὰ στεγνώσουν, κάμνει ἄλλα ἕκατὸ καὶ τὰ ἀπλώνει εἰς τὸν καναπέ: ἄλλα 100 εἰς τὴν καρέκλα, 500 εἰς τὸ κρεβάτι 1000 εἰς τὸ πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ κτλ. Ἀλλὰ ὅσον νὰ τὰ πλάσῃ ἐγίνε μεσημέρι, ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ κτυπᾷ, καταβαίνει καὶ ἀνοίγει εἶναι ὁ σύζυγός της ὁ Γιάννης.

— Φέρε μου, καλὲ μιά καρέκλα νὰ καθίσω ἐδῶ γιατί εἶμαι κατάκοπος, λέγει εἰς τὴν γυναῖκά του. «Δὲν ἔμπορῶ νὰ τὴν φέρω τοῦ λέγει αὐτὴ διότι εἶναι λαζάνια ἐπάνω!» «φέρε ἄλλη!»

— Ὅλοι ἔχουν λαζάνια.

— Ἄς μᾶθῶ μέσα νὰ ξεπλῶθῶ λοιπὸν στὸν καναπέ.

— Ἐχει λαζάνια κι' αὐτός.

— Ἐτοίμασε λοιπὸν τὸ κρεβάτι.

— Εἶναι λαζάνια, ἄντρα μου καὶ ἐκεῖ!

— Στρώε εἰς τὸ πάτωμα λοιπὸν.

— Ἐκεῖ ἀπλώσα τὰ μισά.

— Τότε κάμε καὶ μιά σκάλα ν' ἀνεβῶ εἰς τὰ κεραμίδια!

Ἡ ταχύτερα ἀμαξοστοιχία τοῦ κόσμου

Ἡ Ρωσικὴ Κυβέρνησις κατεσκεύασε πρὸ ὀλίγου μίαν ἀμαξοστοιχίαν ἀπὸ δύο βαγόνια καὶ μίαν ἀτμομηχανὴν διὰ τὰ ταξείδια τοῦ Τσαίρου καὶ τῆς λοιπῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας. Ἡ ταχύτης τῆς ἀμαξοστοιχίας αὐτῆς ὑπερβαίνει τὰ 120 χιλιόμετρα τὴν ὥραν (*), ὡς γνωρίζο-

μεν ἡ μεγαλύτερα σιδηροδρομικὴ ταχύτης εἶναι 120 χιμ τὴν ὥραν, ἐλάχιστα δὲ τραίνα εἰς τὸν κόσμον ἔχουν αὐτὴν τὴν ταχύτητα. Τὸ βάρος της εἶναι τοιοῦτον ὥστε νὰ μὴ ἔμπορῶν οἱ ἀναρχικοὶ νὰ τὴν ἀνατινάξουν με δυναμίτιδα ὅπως τὸ ἀπέδειξαν αἱ δοκιμαὶ κατὰ τὴν κατασκευὴν τῆς ἀμαξοστοιχίας ταύτης. Περιεχει αἰθουσαν ὑποδοχῆς, κουτῶνας, τραπεζαρίας, λουτήρα, βιβλιοθήκην, διαμερίσματα διὰ τὴν ὑπηρεσίαν καὶ... ἐκκλησίαν!

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰπωμεν ὅτι ἐστοίχησε καὶ περὶ τὰ 3½ ἑκατομμύρια φράγκων...μόνον!

Ἐνας σοῦ δὲν εἰφεύρει γέμματα

Μίαν φορὰν ἐκνήγουν εἰς ἕνα δάσος τὰ σκάγια μου εἶχον σωθῆ καὶ ἀπεράσιμα νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ σπίτι μου. Πρὶν ἀκόμη ἐξέλθω τοῦ δάσους συνήτησα μίαν κερασίαν με ὠραία κεράσια ἐκάθισα καὶ ἔτρωγα κεράσια με τὸ ὄπλον κενὸν εἰς τὰ γόνατα. Ἐξαίφνα βλέπω ἐμπρὸς εἰς μικρὰν ἀπόστασιν μίαν μεγαλοπρεπεστάτην ἔλαφον νὰ με κυττάξῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ νὰ μὲν ἀκίνητος ὡς νὰ μοῦ λέγῃ δὲν σὲ φοβοῦμαι τὸ ὄπλον σου γνωρίζω διὸ εἶναι κενόν! Τὶ νὰ κάμω; Δὲν χάνω καὶ ἐγὼ καιρὸν, ρίπτω εἰς τὸ ὄπλον μου πυρίτιδα καὶ ἀντὶ νὰ ρίψω σκάγια ρίπτω τὰ κουκούτσια ἀπὸ τὰ κεράσια ὅπου ἔφαγα καὶ πυροβολῶ τὴν ἔλαφον κατὰ πρόσωπον!

Ἡ ἔλαφος ἐφάνη ὅτι ἐξαλίσθη, ἐκλονίσθη ὀλίγον, ἀλλὰ ἀμέσως συνήλθε καὶ ἔφυγε.

Μετὰ δύο ἔτη ἔτυχε νὰ κνηγῶ πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ δάσος, δε συναντῶ μίαν ἔλαφον ἢ ὅποια ἔφερον ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι της μίαν κερασίαν με ὠραία κεράσια, τὴν πυροβολῶ καὶ τὴν φονεύω. Ἦτο ἡ πρώτη ἔλαφος. Τὰ κουκούτσια, τὰ ὅποια ἐκάθισαν εἰς τὸ μέτωπόν της, δεταν πρὸ δύο ἔτων τὴν ἐπυροβόλησα εἶχον γίνε τὴν ὥρα μίαν ὠραία κερασία....

Λόγια τῶν παιδιῶν

Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο σας ἔφαγε τὸ γλυκὸ, ἐρωτᾷ ἡ μαμὰ τὴν Μαρίαν (δετῆ) καὶ τὸν Πέτρον (ζετῆ).

Μαρία. Ὁ Πέτρος μαμὰ.

Πέτρος. Ἡ Μαρία εἶναι ψεύτρα μαμὰ. Ὅταν ἔφαγα τὸ γλυκὸ δὲν με εἶδε.

Ὁ πρῶτος μαθητῆς.

— Εἶπεθα ἐνθουσιασμένοι ἡ γυναῖκά μου καὶ ἐγὼ, κόριε Καθηγητῆ, μαθάνοντες διὸ ὁ υἱός μας εἶναι πρῶτος εἰς τὴν τάξιν.

Καθηγητῆς. Μάλιστα, κόριε, τοὺς ἔχομεν κατ' ἀλφαριθμητικὴν τάξιν δι' αὐτό!

ΣΥΜΒΟΛΑΗ

Μὴ διατάξῃς νὰ εἴπῃς ὄχι, δεταν ἡ γνώμη σου καὶ ἡ πεποιθῆσις σου λέγουν ὄχι.

(*) Οἱ Σιδηροδρομοὶ Πελοποννήσου, Λαυρείου, Θεσσαλίας, Μεσολογίου ἔχουν ταχύτητα 30 χμ. Οἱ τῶν Ἀθηνῶν-Συνόρων 60 χμ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

*Ακριβά μου *Ανήψια,

Παρατήρησα ότι όλα σχεδόν όσα άπετύχαστε εις τόν διαγωνισμόν τής Μαγικής εικόνας εκάματε έν και τό αυτό λάθος δηλ. έπεράτατε τό αϊγόκλημα (αγιόκλημα) διά κρίνον. Είναι αληθές ότι έχουν κάποιαν όμοιότητα, αλλά ό κρίνος έχει μεγάλο άνθος. Έάν λοιπόν τό επάνω άνθος ήτο κρίνος έπρεπε να είναι εις τήν εικόνα μας μεγαλύτερον πολύ από τά δύο άλλα.

Ό ίππος δέν ήμπορεί να εισέλθη εις κήπον, εκτός άν εύρη ανοικτήν τήν θύραν, άνεφέ μου Σακελλαρίου, έπειτα θά προτιμήση να ράγη κανέν δένδρον, όχι τά άνθη ήπου έχουν εις γάστρες. Όλα όσα μου έστειλες διά τήν σελίδα τής συνεργασίας είναι διαλεκτικά, αλλά προτιμώ να μου γράψετε ιδικά σας και όχι μεταφράσεις και αντιγραφάς. Να 'σαν αυτό «Οί Μετανάστες». Δι' αυτό σπανίως και μετά στενοχωρίας εγκρίνω τά ξένα έργα ήπου μου στέλλουν τά άνήψια μου όσον ό ήποτε καλά και άν είναι ταύτα.

Τό να έγγραφή κανείς εις ένα περιοδικόν, μικρό μου Φλόσβε, δέν είναι δύσκολον πράγμα. τό να μένη εύχαριστημένος από αυτό είναι τό δυσκολώτερον αυτό θά τό αποδείξη ό χρόνος.

*Ι. Ζαβορίτη, Σοφία Στάτη, Νέαρχε Μαρτάκο, φυλάξατε τος Πνευματικές Άσκήσεις σας και κάμετε και άλλας ποιήσας διά τόν προκηρυσσόμενον κατωτέρω διαγωνισμόν. Τάς αποσταλείσας δέν τάς λαμβάνω όπ' όφει μου.

*Εγκρίνονται: *Η Ρειλάμα Γιάννη Λίψανου, Προσευχή, Καθαριότης Καθήκοντα μαθητοῦ, Ξτ. Βασιλοπούλου, Ό *Άγγελος και ό Σκύλος του, Πρωτομαγιά Π. Σταθά, Οί Μετανάστες, Τό Σχίμα τής Γής, τά συνθήματα ή Βροντή, Εδεργεία και Εύγνωμοσύνη Ν. Σακελλαρίου, Μαρασμός, ό *Άνθρωπος, ποιήματα

Ι. Ζάχου, Στό Τζαμί, Περσισμένα Χρόνια, Λόγγμη, Πεταλοίδα, ποιήματα Έδωγ. *Ιωάννου, Γάτοι και *Ηλιος, Τό Έλινο πόδι, Φρ. Παίικου, Εύφρα Παιδιών Στεφάνου Λάφνης, Λόγια τών Παιδιών Στεφάνου Λάφνης, Ξενοφ. *Αθηναίου, Γιάννη Λίψανου, Ξενητεμένον *Ελληνόπουλον, Σάββα Βασιλοπούλου, Σακουσιής Βασιλοπούλου, Σοφίας Βασιλοπούλου, Στεφάνου Βασιλοπούλου, Π. Σταθά, Δ. *Αγγελαιοπούλου, Ν. Σταθοπούλου, Γεω. Δ. Διβάρη, Φρ. Παίικου.

*Απορρίκτονται: *Ο Ταΐγετος, ακαλαισίγητος ή έκφρασις *Η εκδίλιχος *Μία παρεξήγησις *Η σημαία, μετρωτάτον.

*Εγκρίνονται τά ψευδώνυμα. Μικρό: σελίς (Χ. Σ.) Μέγας Ναπολέων (Φ. Σ.) Μέγας Βασιλεύς (Γ. Δ.)

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ. Προκηρυσσόμενον δεύτερον διαγωνισμόν Συνθέσεως Πν. Άσκήσεων με τούς αυτούς όρους τοῦ πρώτου διαγωνισμοῦ (ίδε εις σελ. 40).

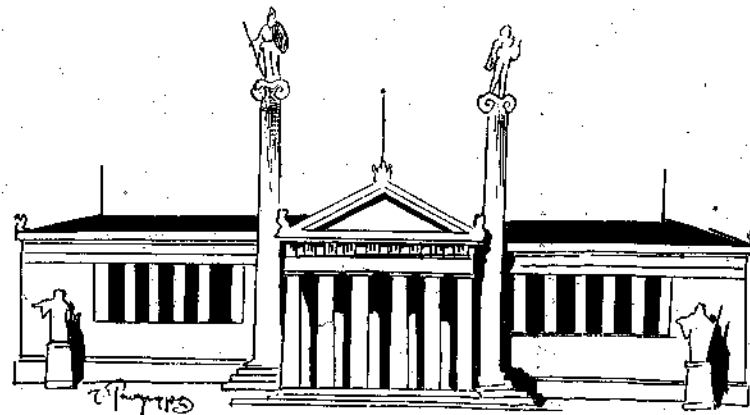
Παρακαλώ δέ τά αγαπητά μου άνήψια να φροντίσουν να γράψουν όραιάς και πνευματώδεις Πνευματικές Άσκήσεις με λίγα λόγια, καταλλήλους διά τόν Παιδικόν *Αστέρα δηλ. αινίγματα, γρίφους, λιποσύμωνα άπροσδόκητα, προβλήματα κλπ. και να μου τάς στείλουν μέχρι τής 30 *Ιουνίου διά να τάς δημοσιεύσω (τάς εγκριθησομένας) εις τό φύλλον τής 15 *Ιουλίου.

ΔΕΚΑΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

(Ίδε άδων εις σελ. 185)

Προχθές ό ζωγράφος τοῦ Παιδικού *Αστέρος, ένας άριστος νεαρός καλλιτέχνης, τσίρος σωστός, με κάτι ποδάκια 'σαν λελεχιοῦ, μου παρουσιάζει να αγοράσω έξ νέας εικόνας του. Να κύτταξε αυτήν τήν εικόνα, μου λέγει είναι άριστόεργημα και μου δείχνει μίαν εικόνα.

*Α! Αυτή είναι ή *Ακαδημία τοῦ λέγω άμέσως. *Εχει

χιλιάδες εις δελτάρια ό κ. Δημητράκος εις τό Βιβλιοπωλείον του προς μίαν πεντάρα.

Δέν τό βρήκες μου άπαντα γελών ό ζωγράφος. Αυτό τό εκάμα εγώ από τρία διάφορα δημόσια κτίρια τών *Αθηνών, αλλά από ποια δέν σου τό λέγω. Να τό εύρης μόνη σου.

Μ' αυτό δέν με φοβερίζεις, κύριε ζωγράφε, έχω εγώ άνήψια τοῦ καλιώνουν τόν φίλο. *Αμα τούς δείξω τήν εικόνα σου αυτή θά ιδή: χιλιάδες από αυτά να τήν εύρουں άμέσως. Περιμένα να ιδή:

Και τώρα, αγαπητά μου άνήψια, διά να με βγάλετε άπροπόρτωπη, θέλω να αποδείξετε εις τόν κύριον από τόν διε γνωρίζετε άριστα όλα τά δημόσια κτίρια τής πρωτευούσης. Γράψετε μου λοιπόν μέχρι τής 25 Μαΐου ποια είναι αυτά τά τρία κτίρια από τά όποια αποτελείται ή εικόνα μας.

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΚΟΥΤΚΟΥΡΔΑΝ

είναι ό περιπετειωδέστερος Γάλλος πλοίαρχος. Διήνυσε πλέον τών 1,600,000 χιλιομέτρων εις τήν ξηράν και εις τήν θάλασσαν. Θα τόν συναντήσετε εις όλας τάς *Ηπείρους και εις όλους τούς *Ωκεανούς. Έδώ θα παλαίη με πιθήκους, εκεί με όκτάποδας, άλλου με τίγρεις και με άγρίους κτλ.

Τό δέ σπουδαιότερον ότι όλα αυτά θα είναι πραγματικά και θα εκτυλίσσονται με πλήθος εικόνων καλλιτεχνικών, γραμμένα από καλλιτέχνην τοῦ καλάμου όνομαστοῦ αποκλειστικώς διά παιδιά.

*Αναμείνατε λοιπόν όλοι σας και συστήσατε εις τούς φίλους σας ΤΑΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥΤΚΟΥΡΔΑΝ αϊ όποιαι θα άρχίσουν να δημοσιεύονται εις τόν «Παιδικόν *Αστέρα» από τοῦ προσεχούς φύλλου.

Θὰ σὰς βοηθήσουν πολὺ ταχυδρομικὰ δελτάρια τῶν Ἀθη-
νῶν. Ὅσα δὲν εὐρίσκετε εἰς τὸν τόπον σας δελτάρια γρά-
ψατε εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Δημητράκου νὰ σὰ: στείλη
πέντε ἕως δέκα δελτάρια πρὸς λεπτὰ ἢ ἑκαστον τὰ χρήματα
τὰ στέλλετε εἰς γραμματόσημα.

Θὰ σὰς δώσω πέντε βραβεῖα ὅπως εἰς τὸ πραγματοποιη-
θέν φύλλον. Σὰς ἀσπάζομαι ἢ θεῖα σας Καλῆ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Ἰδὲ λύσεις εἰς σελ. 135)

- 1) Ἀναγραμματισμός. Ποῖον ἐπιθετικὸν ἀναστρεφόμενον
εἶνε τὸ αὐτό; Χ. Λαμπρόπουλος.
- 2) Αἶνεμα. Ποῖου ὄρου τὸ ὄνομα ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν
ἀριθμὸν 5 μὲ ἓνα σύμφωνον; Χ. Κωνσταντίνου.
- 3) Ἀπροσδοκίτον. Ποῖα πρόθεσις ἔχει γένια καὶ κέ-
ρατα; Π. Σταθᾶς.

ΛΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΔΕΚΑΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

(Ἰδὲ εἰς τὴν σελ. 104)

Μαργαρίτα, Γαρυφάλλον, Αἰγόκλημα.

ΟΡΘΗΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ Οἱ Ἀθηναῖοι: Β. Περιβολίδης, Ξενοφῶν
Ἀθηναῖος, Ν. Κομνηνός (Ριζαρείτης), Ζ. Ζαφειρόπουλος, Κ. Βά-
κουλης, Μιχρὸς Εὐέλπις, Σ. Μπουντούρης, Ζ. Ἡλιάδης. Ἄνευ Δι-
ευθύνσεως: Ζ. Τσεκλένης, Β. Παπαγεωργίου. Λαυρεῖτος Δ.
Κουρτάκης, Π. Ζαρογιάννης, Ι. Ἐμμανουήλ, Βασιλικὴ Τσάμη,
Παρασκευὴ Σπυροπούλου, Κούλα Τουρπίνη, Μάρθα Νικολιναίου,
Λουίζα Δανουκάρα, Ἀντωνία Βουτσινᾶ, Ζαφειρία Ἀλεξαν-
δράκη, Ἄννα Χαχάλη, Μαργαρίτῃ Εὐγενικοῦ, Κατίνα Γκίνη,
Αἰμιλία Τσαβούλη, Ἄννα καὶ Μαρίκα Βάρκα, Νικολέττα
Βλάχου Εὐαγ. Ἰωάννου, Τζαβελάκος, Δημ. Ἀντωνάκος,
Πέτρος Βουλγαρόπουλος, Δημ. Παπαλιάς, Εὐαγ. Καλιανός,
Ι. Τατάκης, Κ. Τζαβελάκος, Β. Γαβαλάς, Π. Καφοκέφαλος,
Γ. Λουμπόπουλος, Ἀθηνᾶ Καραγιώργου, Χρυσούλα Γεννη-
ματᾶ, Στ. Νιζᾶς, Ἰάσων Ἀργυρόπουλος, Ἰάσων Καραμήτσας,
Ἐλ. Μαστρογιάννης, Ν. Νικολέρης, Βαλτίνος Παπαμανώλης,
Δάουρος Τουρμπίνης, Χρ. Μωραΐτης, Κ. Κατσούλης, Κώ-
στας καὶ Γεώργ. Κωνσταντίνου, Ἄλ. Θεοχάρης, Ἄν. Παυ-
λόπουλος, Καλλιόπη Κουρσμένου, Ι. Παντελής, Ἄν. Δρούγκας,
Μίλιος Δερμάτης, Π. Γούπος, Π. Σακελλαρίου, Γερ. Κοντέας.
Λεβαδείας: Ζ. Παπαζαχαρίου. Ἡύργου: Ἀθ. Καϊάφας,
Φλοῖσθος, Γ. Λιαρόπουλος, Φ. Καρανικόλος, Ζ. Παπαμι-
χαλιόπουλος, Δ. Ἀγγελακόπουλος. Σάμης: Μαρία Παγιατάκη.
Σύρου: Παρασκευὴ Σκούρα.

Ἐκ τούτων ἐπέδισαν διὰ κλήρου οἱ: Ζ. Ἡλιάδης (Ἀγ-
γλικὴν δι' Ἐλκόνων, χρυσόδετον) Ἰ. Παντελής (ἑξάμηνον συν-
δρομῆν «Παιδικὸν Ἀστέρον») Νικολέττα Βλάχου (Παιδικὰ Λη-
γήματα, Σχορδέλη, χρυσόδετα) Παρασκευὴ Σπυροπούλου (Βα-
σιλίσσων Ἀμαλίαν, χρυσόδετον) Ἀθ. Καϊάφας (ἐν τεύχος τοῦ
«Καλλιτέρου»).

ΛΥΣΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΕΚΑΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

(Ἰδὲ εἰς τὴν σελ. 104)

- 1) Τονόγραφος. Ζητῶ—Ζήτω.
- 2) Γεῖφος. Οἱ περὶ τὸν Κύρον Ἕλληνες ἦσαν μύριοι.
- 3) Γένουα (γενού—Α).

ΚΑΙ ΤΑΣ 3 ΛΥΣΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΙ Οἱ Ἀθηναῖοι: Β. Περιβολίδης, Ξε-
νοφῶν Ἀθηναῖος, Μ. Δανάπασης (Ριζαρείτης), Ἀθ. Μουντρι-
χας, Κ. Βάκουλης, Μιχρὸς Εὐέλπις, Στ. Μπουντούρης. Ἀμαλιά-
δος: Στ. Βασιλόπουλος, Σοφία Βασιλοπούλου. Ἄνευ Διευθύν-
σεως: Χ. Ταμβακόπουλος. Ἀργεστολίου: Μαργαρίτα Κλαδά.
Ἀρεοπέλειος: Νεάρχος Μαρτᾶκος, Ἄν. Τσαούτος, Π. Λουκάκος,

Κ. Ζιφαράς, Φ. Πετροπουλάκος, Μαυροσίδης Στεφανάκος. Βόλου:
Κ. Λιάντζουρας, Κ. Ἀγάλλος, Ι. Κ. Ἀντωνιάδης, Ἄλ. Παναγιω-
τόπουλος. Γυθείου: Γρ. Λιούνης, Π. Καλιανός, Β. Δασκαλάκης,
Κ. Χαροκόλλη, Εὐφημία Μουντζουρίδου, Σ. Κουτσουλιᾶς, Γ. Ζα-
φειράκος, Γ. Κουλεντιανός, Δ. Α. Οικονομάκος, Χρ. Κακαλιέτης,
Νίνα Ζ. Ζαφειράκου. Καλαμών: Γ. Π. Μπακίδης, Π. Κάτσαρης,
Δ. Μαρτίδης. Κορίνθου: Ν. Δημητράκοπουλος, Μιχ. Α. Τρί-
χας. Λαυρεῖτος: Εὐάγγελος καὶ Αἰμιλία Λουκάκου Εὐαγ.
Ἰωάννου Δ. Τατάκης, Ἄναργ. Σακελλαρίου, Π. Γούπος,
Ἄντ. Δρούγκας, Ν. Καρακαλάς, Μίλιος Δερμάτης, Καλ-
λιόπη Παντελή, Κ. Κουρσένος, Μαρία Παυλοπούλου, Κ.
καὶ Γ. Κωνσταντίνου, Κούλα Τουρμπίνη, Αἰκατ. Ἀργεσοῦ,
Παρασκευὴ Σπυροπούλου, Γαβριέλλα Ἀργυροπούλου, Δάου-
ρος Τουρμπίνης, Χρ. Μωραΐτης, Κ. Κατσούλης, Δ. Ἀντων-
νάκος, Πέτ. Βουλγαρόπουλος, Ι. Τζαβελάκος, Γ. Παπαμα-
νώλης, Ἐλευθ. Μαστρογιάννης, Στ. Νυζᾶς, Ἰάσων Καρα-
μήτσας, Νικολέττα Βλάχου, Ἄννα καὶ Μαρίκα Βάρκα,
Λουίζα Δανουκάρα, Ἀντωνία Βουτσινᾶ, Αἰμιλία Τζαβιέρη,
Ζαφειρούλα Νικολιναίου, Ἄννα Χαχάλη, Μαργαρίτῃ Εὐγε-
νικοῦ, Ζαφειρία Ἀλεξανδράκη, Χρυσούλα Γεννηματᾶ, Ἐλένη
καὶ Ἀγγελικὴ Καραγεώργου, Καλλιόπη Νικολέρη, Α.
Λουμπόπουλου, Γαβαλάς, Γ. Τζαβελάκος, Π. Καφοκέφα-
λος, Εὐαγ. Καλιανός, Δ. Παπαλιάς, Π. Ζαρογιάννης, Ι. Ἐμ-
μανουήλ, Γερ. Κοντέας. Πατρῶν: Τούλα Παπαγεωργίου.
Πειραιῶς: Τ. Κολέτης, Ι. Χατζηνικολής, Μ. Πασχοπούλος.
Πύργου: Φ. Καρανικόλος, Ζ. Παπαμιχαλιόπουλος, Δ. Ἀγγε-
λακόπουλος, Π. Σταθᾶς, Τάκης Σ. Βασιλειάδης, Τάκης Α.
Καραντζής, Ἀθ. Καϊάφας. Σάμης: Μαρία Παγιατάκη. Σύρου:
Παρασκευὴ Σκούρα. Τριπόλεως: Μίγας Ναπολέων, Περικλής.

Ἐκ τούτων ἐπέδισαν διὰ κλήρου οἱ: Π. Κάτσαρης (Ἀγ-
γλικὴν δι' Ἐλκόνων καὶ ἄντ' αὐτῆς τὰς Ἀλέξεις τῆς Ἐπιπεδομε-
τρίας) τοῦ Κράτους) Α. Τσαούτος (ἑξάμηνον συνδρομῆν «Παι-
δικὸν Ἀστέρον»).

ΤΑΣ ΔΥΟ ΛΥΣΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΙ Οἱ Ἀθηναῖοι: Γ. Ραυτοπούλος,
Θ. Ζαργάκος, Ν. Κομνηνός (Ριζαρείτης), Ν. Γεωργιλᾶς.
Ἄνευ Διευθύνσεως: Ζ. Τσεκλένης. Γυθείου: Δ. Χρι-
στάκος Ἀσπασία Α. Οικονομάκου. Διθεράτων (Κεφαλληνίας):
Γερ. Δ. Διδάρης. Ζαγαζικίου: Ἐσηνημένον Ἑλληνόπουλο,
Σοφία Στράτη. Κάμπου (Ἀβίας): Σ. Χαϊδεμένος. Μακρω-
τικῶν: Χ. Μακρής. Νέου Φαλήρου: Χρ. Ζαχαριάδης. Πα-
τρῶν: Χρυσάνθη Μωραΐτου. Πειραιῶς: Κ. Σ. Ρηγόπου-
λος. Πύργου: Γ. Λιαρόπουλος, Φλοῖσθος. Τριπόλεως: Μ.
Ζαφειρόπουλος, Π. Βενετσανᾶκος.

Ἐκ τούτων ἐπέδισαν διὰ κλήρου οἱ: Π. Βενετσανᾶκος (Βα-
σιλίσσων Ἀμαλίαν, χρυσόδετον) Γ. Λιαρόπουλος (Παιδικὰ
Ἀναγνώσματα, Σχορδέλη, χρυσόδετα).

ΤΗΝ ΜΙΑΝ ΜΟΝΟΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ Οἱ Ἀθηναῖοι: Χρ. Γρηγο-
ρόπουλος, Π. Ν. Λεωτσάκος. Ἄνευ Διευθύνσεως: Β. Πα-
παγεωργίου. Καμαρών (Πατρῶν): Ν. Μαρτινέγχος. Κάμπου
(Ἀβίας): Κ. Γεωργουλάς, Κ. Παναγιουλᾶς, Γ. Μητσῆα.
Λαυρεῖτος: Δ. Κουρτάκης, Β. Δασκαλάκης. Λεβαδείας:
Ζ. Παπαζαχαρίου. Ζαγαζικίου: Β. Καραπατής.

Ἐκ τούτων ἐπέδισαν διὰ κλήρου οἱ: Π. Ν. Λεωτσάκος (ἐν
τεύχος τοῦ «Καλλιτέρου»).

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀντιπρόσωποι μας, εἰς τοὺς δ-
ποῖους δύνασθε νὰ ἐγγράψετε συν-
δρομηταὶ καὶ νὰ παραδίητε τὰς λύσεις σας καὶ τὴν
μετὰ τοῦ «Παιδικὸν Ἀστέρον» ἀλληλογραφίαν, χωρὶς
νὰ πληρώσετε ταχυδρομικὰ εἶναι:

Ἐν ΝΑ ΠΛΑΙῶ ὁ βιβλιοπώλης κ. Χριστόπουλος, ἐν
ΑΡΓΕΪ ὁ βιβλιοπώλης κ. Ἀνάρ. Τημελής, ἐν ΤΡΙΠΟ-
ΛΕΙ ὁ βιβλιοπώλης κ. Σταυρόπουλος, ἐν ΚΑΛΑ-
ΜΑΙΣ ὁ βιβλιοπώλης κ. Κ. Λυμπρόπουλος καὶ ἐν
ΑΡΕΟΠΟΛΕΙ ὁ κ. Γ. Ν. Ρεμπάκος.